

FOTOGRAFIA AMB RECLAM

Com a colofó dels nombrosos lliuraments dedicats a la caça fotogràfica a l'aguait, en aquest parlem de la fotografia amb reclam i, en general, de com atreure els animals. De fet, ben mirat, és un perfeccionament de la tècnica del *hide*, ja que s'aplica per resoldre el principal problema del «caçador d'imatges de fauna», que és aconseguir que els protagonistes –freqüentment ocells– s'acostin. Com ja hem comentat anteriorment, cal escollir bé la col·locació del *hide*: un abeurador, un lloc on es banyen els animals, on descansen, on troben menjar...

■ ALIMENT

...I si no el troben, els hi posem nosaltres. En efecte, un dels procediments més efectius és el de col·locar una menjadora per als ocells que es queden a passar l'hivern amb nosaltres. Poden ser en forma de safata sobre un pal vertical o com una mena de petites gàbies que es penjen d'un arbre. En el primer cas s'hi posen trossos de fruita, de formatge, patata bullida, greix o una pasta feta de llard, menjar per a canaris, pipes crues pelades i nous picades. Dins els recipients-gàbia s'hi posa fruita seca sense clofolla, mill, barreges de llavors (de les que venen a les botigues) per a ocells granívors, etc.

Fins i tot podem utilitzar cucs de la farina (larves de l'escarabat *Tenebrio molitor*, que es poden aconseguir en tendes d'animals i són molt fàcils de criar amb pa sec) per atreure els insectívors, cosa que podrem fer tot l'any. Sempre s'ha de recomanar paciència, però a vegades sorprèn la rapidesa amb què els ocells localitzen la nova font d'aliment en qüestió de pocs dies o fins i tot d'hores. Lògicament, les millors fotos no s'aconsegueixen quan estan menjant *in situ*, sinó quan s'esperen en una branca propera, i el moment ideal és quan estan acabant d'engolir allò que han pispat. Un cop haguem

aconseguit les fotos desitjades, convé retirar tot el que hem col·locat, sobretot a la primavera, quan comença l'època d'aparellament, per tal de no alterar la reproducció i la dinàmica poblacional.

I si us agraden les bèsties grosses, podem parlar de muntar un abocador de cadàvers per tal d'atreure voltors, àguiles, milans, el trencalòs i tota mena d'espècies carronyeres, com ara garses, corbs i fins i tot guineus. Els parcs zoològics poden proporcionar animals morts; i també pot ser que algun pagès, ramader o escorxador vulgui desprendre's d'una ovella, un porc, etc., però calen permisos del propietari del terreny i de l'autoritat competent (per exemple, de la Generalitat). Per evitar el recel dels protagonistes, en aquest cas cal instal·lar un aguait o lloc arcerat des del principi, i deixar que «maturi» uns dies per tal que els animals descobreixin el menjar. Després, un cop hagueu comprovat a distància que ja s'hi acosten, heu d'entrar dins el *hide* abans de l'alba i procedir com ja s'ha explicat anteriorment.

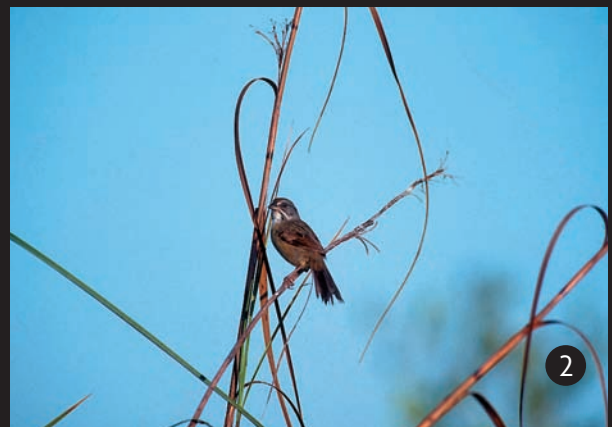
Molt més senzill que tot això, però no necessàriament menys efectiu, és un abeurador (un simple gibrell pot servir). Com és lògic, resulta òptim buscar un lloc sec –com ara una zona estèpica– a l'època estiuenca, ja que és quan més necessiten l'aigua tota mena d'animals. Si sabem dissimular bé l'improvisat toll i les vores, podem obtenir excel·lents imatges d'ocells bevent i banyant-se.

■ GRAVACIONS

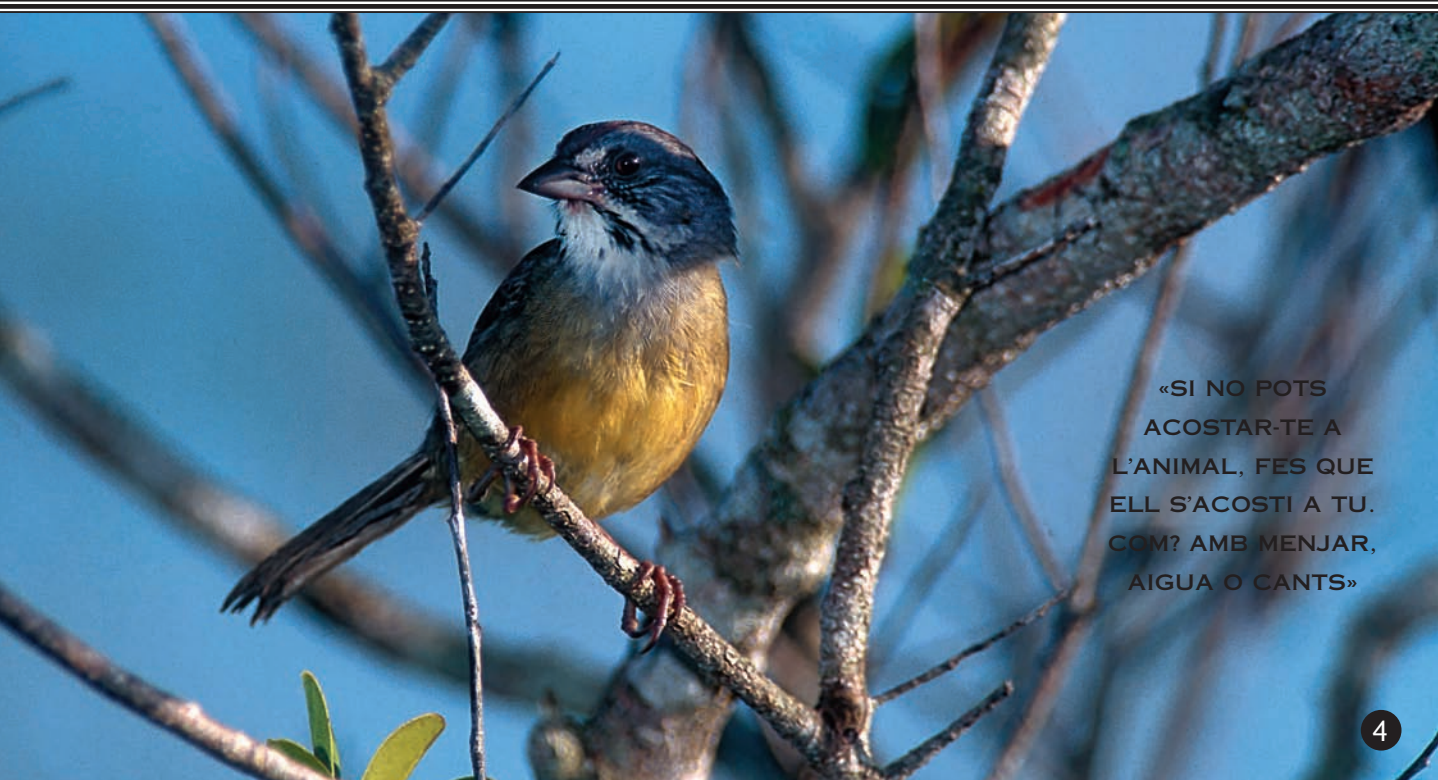
Finalment, l'autèntic reclam: el so. Qui no ha escoltat embadalit el cant d'un ocell? Doncs d'això ens aprofitarem. Primer hem d'aconseguir els cants (aconsellem <alosa@sonidosdelanaturaleza.com>) i guardar ordenats i repetits els que desitgem en una cinta o CD. Després, hem d'informar-nos dels indrets on viuen i nidifi-

Osmany González, guia del parc.

2

«SI NO POTS
ACOSTAR-TE A
L'ANIMAL, FES QUE
ELL S'ACOSTI A TU.
COM? AMB MENJAR,
AIGUA O CANTS»

4

quen les espècies en qüestió. Un cop allà, buscarem un lloc amb branques abundants i punts adequats perquè es posin les aus. L'època més adequada és l'inici de la temporada de cria i el moment, a primera hora del matí, que és quan encara no s'han aparellat i estan més motivats per foragitar els intrusos del seu territori.

Potser es tracta de la situació en què és menys necessari amagar-se massa; he aconseguit bones aproximacions sense cap mena de camuflatge. En tot cas, una xarxa críptica no farà cap mal i sempre ajuda a tranquil·litzar el «propietari del terreny». Si tot ho hem fet bé i ens somriu la sort, podem tenir el primer mascle inquiet en un tres i no res. Ara bé, si no funciona en una

hora, segurament ja no ho farà, de manera que és millor anar amb la música –mai millor dit– a una altra banda. Evidentment, perquè estiguem uns minuts cosint el protagonista a «trets» fotogràfics, no passa res, però cal tenir present que es tracta d'un mètode intrusiu, de manera que no convé abusar-ne perquè la persistència podria perjudicar greument el mascle afectat i fer-lo desistir de defensar el seu territori o fins i tot empenyar-lo a que l'abandoni, comprometent la reproducció. I encara que això no passi, se l'obliga a efectuar una despesa energètica que no hauria de fer.

■ LES FOTOS

Es tracta d'una seqüència d'imatges que il·lustren l'acostament a una espècie rara i la utilització de reclam sonor per a aconseguir la foto final. A la primera s'observa la barca sense quilla necessària per a arribar al remot indret on viu, a la Ciénaga de Zapata. Quan hi arribes, amb sort observes l'ocell com indica la foto 2. Amb una gravació del seu cant (foto 3), en pocs minuts el vam tenir al costat i varem captar la imatge desitjada (foto 4, sobre una mata de mangle). El protagonista és *Torreornis inexpectata*, un embericid endèmic de Cuba de 17 cm de longitud que ens recorda el nostre gratapalles.

Oreste Martínez «El chino», ornitòleg expert de la zona.

ALBERT MASÓ
Bibièleg i fotògraf de natura